

det ganske simple Middel, at de opgive den særegne Partistilling, de have indtaget. Det ærede Medlem talte som sagt om Skjæbhedens af Klinkede Glas. — Ja, det er sandt, at vi befinde os i en uendelig skjæb Tilstand; men hvoraf kommer det? Naar man klinker med Glas, og der er Noget i dem, saa ere de ikke saa skjære; men klinkes de, naar de ere tomme, saa ere de skjære, og jeg tror nu, at for Diebliffet kan man ikke bedre betegne Stillingen i Rigsdagen, end at det er tomme Glas, der stødes imod hinanden. Naar jeg siger til de Herrer, at det ligger fuldstændig i deres Haand at forandre denne Tilstand, og at realisere det formaal, de have stillet sig, i Skikkelse af det parlamentariske System og af Folkethingets Indflydelse paa Regjeringen; De ville gjøre det den Dag, da de stemme for de foreliggende Sager, den Dag, da de opgive deres eiendommelige Partiororganisation og opgive at spille den nu saa ofte gjentagne Farce med os gennem deres forudfattede Beslutninger. Ville de forhandle simpelt og jevnt med os Andre og stemme for Sagerne, søge at komme overens om deres Fremme med os Andre, saa vil der være et Flertal her i Salen, der udøver sin sikre og berettigede Indflydelse ogsaa paa Regjeringens Sammensætning. Den ærede Formand for Finantsudvalget talte ogsaa om Thingenes Ligeberettigelse og glædede sig navnlig over, at det Faktiske — og han sagde, at han især satte Pris paa det Faktiske — nu var indtraadt, at Folkethinget her hævdede sin Overmaagt. Jeg fremhæver dette, som sagt, som Modsætning til andre Udtalelser fra det ærede Medlem. Men ser det ærede Medlem da ikke, hvorledes de virkelige Forhold ere i dette Diebliff mellem Thingene? Ganske vist behandle vi Finantsloven først og udøve derigjennem en stor Indflydelse; men hvilket af Thingene udøver vel i det Hele den største Indflydelse her i Landet? Hvis Regjeringen kom til at gaa af i Dag, hvem vilde mon saa komme til at danne den nye Regjering, Folkething eller Landsting? Jeg tror ikke, at Nogen tvivler om, at det blev Landstingets ledende Mænd, som kom til at gjøre det. Det er det Faktiske, og hvoraf kommer dette Faktiske. Jeg har tidligere mindet de Herrer derom, og skal atter gjøre det i Aften, at det kommer af den Maade, hvorpaa man behandler Sagerne. Forskjellen ligger i, om man behandler Sagerne fra et tomt Partistandpunkt, om man klinker med tomme Glas, eller om man virkelig tager fat paa Sagerne og leder Udviklingen. Den, der gjør det Sidste, hører Magten til. Hvorfor siger jeg Alt dette? (S. A. Hansen: Ja, til hvad Nytte?) Det ærede Medlem har Ret; det er just den Misere, vi befinde os i, at det, vi her sige og gjøre — ogsaa det, som det ærede Medlem har sagt og gjort i mange Aar —, Altsammen er spildt Arbejde. Men der er dog en vis, om end lille Tilfredsstillelse i undertiden at tale Sand-

hed, selv om man ikke udretter noget Stort derved. Den Tilfredsstillelse er det, jeg søger her i Salen; selv om man ikke udretter Noget derved i Diebliffet, er det dog muligt, at man lægger en lille Sten til den Fremtid, der, som sagt, en Gang maa komme. Jeg har, hvad jeg sagde, ikke kunnet modstaa den Tilfredsstillelse, der laa i de tre Foredrag, jeg nylig har hørt til at konstatere, at der er væsentlig Overensstemmelse tilstede baaede om det Rigtige, Klare og Lydelige i den foreliggende Situation, og ganske vist tillige til at konstatere det Resultat, hvis Grundfætning jeg saavel som de ærede andre Medlemmer fuldstændigt indrømme de ærede Herrer paa den anden Side, nemlig at det maa komme til Overensstemmelse — navnlig, naar de selv tage Sagen paa en anden Maade — mellem Regjeringen og begge Dele af den lovgivende Forsamling.

Ansvar: Den ærede Finantsminister mente, at der i de Udtalelser, som kom paa Finantsudvalgets Mindretals Begne fra det ærede Medlem for Præstø Amts Iste Valgrebs (Scavenius), laa en Misfærdelse af Ministeriets Stilling og af de to Things indbyrdes Samvirken. Jeg tror ikke, at den ærede Minister har fuldstændig Ret deri. Det, der har vakt den Forstemmelse, som utvivlsomt er tilstede hos en stor Del og vel den allerstørste Del ogsaa af Mindretallet i denne Forsamling, der tidligere saa varmt har støttet Regjeringen, har væsentlig sin Grund deri, at de tre Medlemmer af Regjeringen, de ærede Herrer Forsvarsminister og den ærede Kultusminister have til Bide Behandling af Finantslovsforlaget opstillet Emner, om hvilke de maatte kunne vide, at de ikke vilde vinde Tilslutning her i denne Sal. De have opstillet dem med saa stor Styrke, at vi maatte anfæ det som en Selvsjælse, at de tillagde disse Emner den Betydning, at de ikke vilde sly noget konstitutionelt Middel til at skaffe dem Fyldestgjørelse. Havde den ærede Regjering havt en anden Anskuelse om disse Ting, havde den ment, som vi hørte det tilbørlige udtale i det andet Thing, at det dog ikke var saa faarligt, saa havde den ærede Regjering handlet rigtigere og klogere i at lade det falde allerede ved Bden Behandling, og ikke givet et Precedens for, at man kan tale her med stor Styrke om Betydningen for Fædrelandet og Uundværligheden for Forsvaret af den og den Foranstaltning, og naar det saa kommer til Stykket, lade den falde. Finantsministeren udtalte noget spøgfuldt, at der var den Mislighed derved, at Regjeringen ikke kunde stille et Portefeuille-spørgsmaal eller et Kabinetsspørgsmaal. Men den ærede Finantsminister har allerede tidligere stillet Kabinetsspørgsmaal paa den eneste Maade, hvorpaa desværre den nuværende Regjering kan stille det, nemlig, dersom man stemmer imod, bliver Regjeringen, og dersom man stemmer for, gaar den. Saaledes har jo